

— Колко мравки! Безчетъ! Разщъкали се насамъ-натамъ и нѣма да се сбъркатъ. Идатъ, отминаватъ, безъ да се сблъскатъ. Всѣка носи по нѣщо. Изгубва се въ мравуняка и следъ малко пакъ излиза, още по-забързана...

— Роби! Само за работа мислятъ! — подсвирналъ щурецьтъ. Никой му не отвърналъ.

Съзрѣлъ, че и царицата имъ работи. И тя затъркаляла нѣщо къмъ мравуняка.

— Гледай и царицата имъ работи!... Че какво ще разбере отъ царуването си, щомъ и тя работи... Глупава царица! — отсѣкълъ Щурчо. Приближилъ се. Искалъ да я подиграй:

— Нали царицата само царува?

Царицата се направила, че не чува.

— Помози Богъ, царице, — викналъ високо, да го чуе.

Царицата щомъ чула името на Бога, спрѣла се и рекла:

— Благодаря. Нека Богъ помага на всички!

И пакъ се залисала въ работа.

— Не ти завиждамъ на царуването, щомъ не можешъ да отдѣлишъ време да поприказваме.

— Ела зимъсь!... Сега всички трѣбва да работимъ.

— Приказки!... Миналата зима ходихъ въ единъ мравунякъ да искамъ малко житце, а тѣ ме оскърбиха. Казаха: „Който презъ лѣтото е пѣлъ, нѣка сега поиграй!“

— Добре сж ти казали, — се засмѣла царицата, безъ да спира работата си.

Щурецьтъ останалъ самъ. Озърналъ се насамъ-нататъкъ: всички работятъ. Озовалъ се на малка падинка, дето почивалъ бѣлобродъ старецъ.

— Добъръ день, дѣдо! — рекълъ щурецьтъ и се поклонилъ.

Старецьтъ го изгледалъ съ насмѣшка:

— Хубава работа! Цѣлъ свѣтъ плѣпналъ да се труди, а ти си трѣгналъ да си губишъ времето!

— Господъ е отредилъ едни да работятъ, а други да пѣятъ.

— Злословишъ, щурчо!... Богъ е далъ труда за всички. Ти си пѣй, но и работи. Работата е като пестенето. Придобива се съ търпение. Лѣтото е дадено за работене и пестене. Който лѣте работи и пести, само той ще има зимовина и ще се радва и пѣе, когато свие студъ.

— Да пестя за да гладувамъ!

— Да пестишъ, ще рече да не пилѣешъ излишното.

— Това не зная.